

200 éves jubileumi ünnepségsorozat nyitórendezvénye

Február 28-án a Soproni Erdészeti Múzeum udvarán gyülekeztek azok, akik kíváncsiak voltak a jubileumi ünnepségsorozat megnyitójára. Nem véletlen, hogy a múzeum frissen festett helyiségeiben az Alma Mater kiállítás bemutatásával indult az emlékezés. Kellemes meglepetés volt, hogy látogatásával megtisztelte az eseményt Pavol Balánka, Selmechánya polgármestere. Az időutazásra invitáló kiállításon a figyelmes látogató végigkísérhette 200 éves intézményünk életét, születésétől napjainkig. Akinek van annyi ideje, hogy egy pár órát eltölt a kiállítási termekben, eredeti iratokat, fényképeket, korabeli tárgyakat tanulmányozhat. Külön terem foglalkozik a diákélettel, amit egy több száz darabból álló korszógyűjtemény nyomatékosít.

Varga Tamás múzeumigazgató kérdésére elmondta, hogy bizony komoly erőfeszítésbe telt, amíg a kiállítás megrendezéséhez szükséges anyagiakat előteremtették. (Szegény szakmám, hát már itt tartunk, hogy egy ily jelentős évforduló

megrendezéséhez sincs elegendő forrás!) A múzeum udvarán köszöntötte a jelenlévőket Faragó Sándor rektor, Náblik András dékán, Selmechánya polgármestere és Varga Tamás múzeumigazgató.

Az ünnepségsorozat az egyetem botanikus kertjében a miskolci testvéregyetem ajándékaként felállított kohász szobor leleplezésével folytatódott. A szobor az „A” épület háta mögött álló, hasonló méretű bányászalék mellé került, melyet a miskolci egyetem dékánja, Gácsi Zoltán adott át.

Iffy Sarkady Sándor igazgató meglepetést tartogatott, amikor az egyetemi könyvtár legféltettebb kincseit mutatta be a vendégeknek.

Gácsi Zoltán (balról) és Náblik András

A selmechányai polgármester beír az emlékkönyvbe

Erdészeti rendtartás a Reformkorból

Valdenek, korszok, relikviák

Erdészek, bányászok, soproni polgárok

Kora délután az Erzsébet-kerti oktatási épület nagy előadójában fél ház előtt került sor az erdészeti felsőoktatás témájában a vitafórumra. A megnyitót

Náblík András, az Erdőmérnöki Kar dékánja tartotta, ecsetelve a kialakult helyzetet (lásd: interjú), majd Faragó Sándor rektor mondott köszöntőt. Hangsúlyozta, hogy magyar igény szerint magyar modellt kell kialakítani, és ha a gyakorlat részéről felvevő szándékot talál az egyéb helyeken végzett erdőmérnökök (Debrecen?, Gyöngyös?), akkor a soproni erdészeti felsőoktatás el van veszve. Ezután a vitafórum felkért előadói kaptak szót.

Koloszár József egyetemi tanár rámutatott, hogy a politika kötelezővé tette az osztott erdőmérnök-képzést, és három év kevés a tapasztalatszerzésre. A változtatások következménye az lesz, hogy mindent előlről kell kezdeni. Feltette a kérdést, hogy érdemes-e, és hogy nem adtuk-e meg magunkat túl könnyen.

Heil Bálint egyetemi docens európai és észak-amerikai példákat hozott fel erdőmérnök MSc-képzésének összehasonlítására. Kiemelte, hogy az erdészeti szaktárgyak fontosságát kell hangsúlyozni, és hogy mindenhol fontosak az intézmények szakmai hagyományai, éppúgy, mint az angol nyelvű képzés.

Frank Norbert egyetemi docens a mindkét szinten végzettek elhelyezkedési lehetőségét ismertette. Példaként említette, hogy Ausztria nagyon vigyáz erre a szakmára. Hogy akkor kapna ő ott munkát, ha öt év gyakorlat után bizottság előtt német nyelven vizsgát tesz. 3600 hektárt meghaladó területen csak MSc-képzéssel lehetne esélye. Svédországban három évig képezik az erdőmérnököket, és végig műszaki tárgyakat hallgatnak. Viszont ők tervezhetik a gépeket, utakat. Kanadában is szigorú előírások vannak érvényben.

Kiss János, az FVM főosztályvezetője felkért hozzászólóként aggodalmát fejezte ki, hogy kevés okleveles erdőmérnök lesz. Jelenleg 1100 fő dolgozik a szakmában, ami annyit jelent, hogy évi 30–35 végzett erdőmérnökre volna szükség, de a különböző okok miatt máshol elhelyezkedőket figyelembe véve 40–50 főnek kellene végeznie. Vagyis, nem nagyon jól mennek a dolgok.

Wisnouszky Károly, a Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóságának főigazgatója kiemelte a soproni erdőmérnök-képzés sajátos voltát, ahol a műszaki ismeretek mellett egyenrangúnak kell len-

nie az „erdőképzésnek”. Egyformán kell mérnöki és ökológiai ismeretekkel bírni.

Pethő József, az OEE elnöke sajnálatlaltal állapította meg, hogy a politika méltatlan helyzetbe hozta a 200 évét ünneplő Erdőmérnöki Kart. Megjegyezte, hogy erre a találkozóra évekkal ezelőtt lett volna szükség. Az Országos Erdészeti Egyesület támogatja a hagyományos erdőmérnök-képzést, és ha lehetséges, vissza kell térni az osztatlan képzésre.

Barkóczy István, a SEFAG Zrt. vezérigazgatója kiemelte, hogy felelősséggel kezelik Magyarország erdeit, ami az öt éves képzésnek is köszönhető. A szakma meg fogja találni az alapképzésben végzettek alkalmazásának lehetőségét.

Luzsi József, a MEGOSZ elnöke a magánerdő-gazdálkodás különbözőségével kapcsolatban kifejtette, hogy az racionálisabb és nyereségorientált. A magánerdőben dolgozó szakembereknek bizonyos fokig rátermettebbeknek kell lenniük.

Motz András, magánerdészeti igazgató akadályoztatása miatt levélben küldte el hozzászólását, melyből idézünk:

„Én úgy gondolom, hogy az erdészszakma nem tudta megvédeni a 200 éves felsőfokú képzés tradícióit, tehát nemcsak a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Kara érezhet felelősséget ez ügyben. Általánosságban elmondható, hogy a szakmánk problémamegoldó képessége és ezen problémák megoldásának átvitele a döntéshozó szerveken keresztül nem kielégítő, amelynek hatásait az utóbbi évtized törvényeiben és rendeleteiben napról napra érzékeljük.

Közelítsük meg az erdészeti felsőoktatást onnét, hogy magánerdészettként milyen erdőmérnököket alkalmaznánk. Jelenlegi gazdasági körülményeink között luxusnak tartanám, ha a jól felkészített, hat éves képzésben részesült erdész-

technikus és a hagyományos ötéves, osztatlan erdőmérnök-képzés ismeretanyagát elsajátító erdőmérnök között feladatot tudnék adni egy erdészeti üzem mérnöknek, aki egy évvel tovább tartó képzésben részesül, mint a technikus. Fenti logikámat követve a BSc diplomával rendelkező erdőmérnök nem sokkal több, mint egy erdésztechnikus, és nyilván nem közelíti meg az MSc diplomával rendelkező erdőmérnököt.

Ha az elhelyezkedési oldalról közelítjük meg az erdésztechnikust és az erdőmérnököt, megállapítható, hogy napjainkban lényegesen kevesebb kezdő fiatal tud elhelyezkedni a végzés évében, mint tíz évvel ezelőtt. Amennyiben az általam definiált erdészeti üzem mérnök-képzés megmarad, úgy a foglalkoztatás még nagyobb problémát vet fel. Magyarországon mind a termelői szféra, mind az oktatási és hatósági oldal megköveteli, hogy a teljes körű szakmai ismereteken felül magas szintű jogi, közgazdasági, vezetésméleti tudásra van szükség, amelyhez nem elegendő szinte még az ötéves képzés sem, ezért javaslom és támogatom az osztatlan ötéves erdőmérnök-képzés visszaállítását.

Természetesen fenti véleményemre hatással van, hogy középiskolámat a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolában végeztem, erdőmérnöki diplomát pedig az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán szereztem.”

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy valamennyi hozzászóló az osztatlan képzés mellett tört lándzsát. Végül azonban Faragó Sándor hűtötte le a kedélyeket, mondván, hogy a kérdés lényegében eldőlt, és az eredeti állapothoz való visszatérésre nincs lehetőség. A gondokat házon belül kell megoldani.

Kép és szöveg: Pápai Gábor